



oppbrudd

TIL KAMP UNDER LEDELSE AV ARBEIDERKLASSEN
MOT MONOPOLKAPITALEN OG FOR SOSIALISMEN!

5. årg.

Organ for SUF (m-l) - stud

Nr 7 - 1970



GÅ TIL AKSJON 2. des.!

Den 2. des. i fjor markerte titusenvvis av arbeidere over hele landet sin motstand mot momsen gjennom en -times streik. Her i Oslo ble det samme dag arrangert en demonstrasjon mot momsen, hvor en av hovedparolene var "enhet arbeidere-studentene."

Allerede den gangen var de fleste klar over at det nye skattesystemet skulle forbe- rede norsk EECmedlemskap. Ved siden av momsen har vi fått en rekke andre tiltak av EEC-fremmende karakter: heving av diskontoen, den kraftige prisstigninga, særlig etter lønnsoppgjøret i vår, og nå sist: statsbudsjettet for 1971.

Alle disse tiltaka betyr hver for seg og til sammen, klar forverring for hele det arbeidende folket. At også studentene blir ramma ser vi klart i forbindelse med momsen og de nye avgiftsøkningene som er blitt vedtatt, samtidig de stadige luk- kings- og rasjonaliseringsframstøtene på universitetet. Etter det vi veit om EEC har vi ingen grunn til å tro at det blir bedre når norsk medlemskap er et faktum: Tvert imot, EEC

Ottosen 5:

Ottosen-komiteens 5. og siste innstilling bringer lite nytt i forhold til de fire innstillingenes hovedinnhold: rasjonalisering av universitetsutdanninga.

Komiteen vet godt at dette er et system som har møtt, og kommer til å møte overveldende motstand fra studentenes og lærernes side. Det vil innebære et voldsomt økt arbeidspress, og samtidig kraftig svekke mulighetene for faglig fordypelse. Av denne grunn forsøker komiteen i resten av innstillingen dels å ta endel uforpliktende forbehold, dels å legge fram endel "populære" forslag - i den hensikt å lede oppmerksomheten bort fra kjernen i komiteens samlede arbeid: å gjøre akademisk arbeidskraft raskere og billigere for staten og monopolkapitalen.

Det første komiteen gjør for å gi et populært inntrykk av seg selv, er å si at den er tilhenger av prinsippet om åpne studier. Dette er en grov tilsmikelse: Komiteen går i dagens situasjon ikke inn for å gi universitetene de bevilgninger som er nødvendige for at studiene skal holdes åpne. Den går i stedet inn for å "avlaste" universitetene ved å bygge ut distriktshøyskolene. Dette vil i realiteten innebære lukking av universi-

Forts. side 4.

betyr økt makt til de internasjonale monopolene, og dermed verre kår for hele det arbeidende folket, også for studentene.

Men vi veit også at det nytter å kjempe: det har nettopp studentene erfaring for fra i vår. Vi veit at bare organisert kamp nytter. Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid er danna av fagorganiserte i Oslo. Den går inn for at motstanden mot den dyrtid: utviklinga vi nå opplever, markeres gjennom en landsomfattende aksjonsdag 2. des. I tråd med dette arbeider lokale komiteer over hele landet med å forberede aksjoner denne dagen. Alle EEC-motstandere på universitetet må slutte opp om dette initiativet og arbeide for å gi aksjonsdagen en slagkraft som får kapitalen til å skjønne alvorret i EEC-motstanden.

GÅ TIL AKSJON 2. DESEMBER!

TIL KAMP MOT MONOPOLKAPITALENS EEC-FRAMSTØT!

10.nov. - et skritt fram i anti-EEC-arbeidet



Fra demonstrasjonen mot EEC-budsjettet den 10. november.

1500 gikk gjennom gatene i Oslo 10. nov. Kampen mot norsk EEC-tilslutning og det monopoliseringsfremmende statsbudsjettet er igang, og det er godt igang. For første gang gikk vi i gatene - og vi skal bli flere.

Talene på Youngstorget viste hvem som er våre venner innafor anti-EEC - fronten. Vi har arbeidsfolk med oss i kampen mot kapitalen og dens EEC-fremstøt. De lavtlønte soldater er ikke tjent med dyrtid og det klart imperialistiske fremstøt som EEC er. Vi veit at EEC er svartedauen for bygdefolket.

Vi sier at alle disse folkegruppene har felles interesser når fienden gjør sine EEC-fremstøt. Og det er denne interesseenheten organisert til kamp storborgerskapet frykter. Arbeiderstøvler i gatene er et språk kapitalkreftene forstår; som alltid

har gitt dem bukseangst. Derfor skal dette være linja vår.

På denne linja har vi framgang og mobiliseringsarbeidet går godt. Lokale aksjonsgrupper er danna på - filosofi/slavisk/idehist. institutt - psykologisk institutt - arkitektskolen - Sogn og Gaustad og vil om kort tid bli danna på - sosiologisk inst. - sos. økonomisk inst. - realfag og historie Arbeidsfolk lærere og studenter jobber godt med å etablere disse aktivistgruppene som bruhoder i kampen - trass i at de andre får med seg ambassadører og bank-sjefer.

Videre opptrapping av denne riktige ut-

Oslo 10. november 1970

Til Stortinget.

Folkemøtet i Oslo den 10. november 1970 arrangert av Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid og Faglig studentfront, vender seg med dette til Stortinget med følgende krav: "Folkemøtet ser på Statsbudsjettet for 1971 som et av de mange tiltak for å styrke storkapitalen foran EEC.

Regjeringens forslag til statsbudsjett er et arbeiderfiendtlig budsjett som velter stadig større økonomiske byrder over på den arbeidende befolkning. Statsbudsjettet rammer i første rekke de som har små inntekter og vanskelige økonomiske og sosiale vilkår.

Folkemøtet krever derfor at regjeringens forslag om økte avgifter som rammer det arbeidende folket ikke blir tatt til følge i Stortinget.

Folkemøtet krever videre at momsen øyeblikkelig fjernes fra dagligvarer strømm og brensel, dessuten at prisstopp settes i verk straks. Statsbudsjettets forslag om reduksjon av selskapsskatten avvises. De store formuer og inntekter må i stedet bli gjenstand for strengere beskatning.

TIL EEC!

NEI TIL STØRRE ØKONOMISK BYRDE FOR DET ARBEIDENDE FOLKET!

Aksjonskomiteen mot EEC og Dyrtid

Per Skotheim formann

viklinga er danning av flere arbeids- og aksjonsgrupper der kampkrefter fins - på grunnplanen. Her må folk være dristige og styrke det gode grepet vi alt har på arbeidet. Vi har ingenting å vinne og alt å tape på å vente.

Enhet på sak!

Enhet mot høyre!

VALGET I DNS - for eller mot EEC

Årets statsbudsjett er av avisene Klassekampen og Orientering blitt karakterisert som et EEC-budsjett. Budsjettet er et uttrykk for at den norske monopolkapitalen forbereder seg til å gå inn i EEC.

Valget i DNS er et EEC-valg. Hvorfor? Fordi EEC-framstøtet, med dyrtida som det viktigste konkrete uttrykk nå, er den alvorligste trusel mot hele det norske folkets levevilkår. Ut fra dette må vi se på de viktigste politiske spørsmål og avgjørelser med målestokken: For eller mot monopolkapitalens framstøt mot folket - for eller mot EEC.

Kampen mot EEC avgjøres sjølsagt ikke av hvorvidt Rød Front eller DKSF vinner valget, den avgjørende kampen kan og må hele folket føre ved å forsvare seg mot EEC-framstøtet.

Men fordi kampen mot EEC er så viktig, må vi ta i bruk alle midler som kan styrke kampen - DNS er avgjort et slikt middel. Et Rød Front-styre vil sette alt inn på å støtte kampen mot EEC politisk og økonomisk - et konservativt styre vil gjøre det motsatte. Ingen som kaller seg EEC-motstander kan stille seg likegyldig til utfallet av valget i DNS.

De konservative forstår utmerket godt hva valget gjelder, og de vet godt at deres reaksjonære EEC-tilslutning vinner liten gjenklang blant studentene. Derfor forsøker de bevisst å skyve EEC-spørsmålet i bakgrunnen. I stedet serverer de en valgkamp bygget på Snoopy og blind Stalin-hets.

Det grunnleggende politiske prinsippet for marxist-leninister er "tjen folket". Dette betyr at vi i valget i DNS støtter Rød Fronts kandidatstyre, som i denne saka er det alternativ som vil tjene folkets interesser. Også Universitetet SF følger opp sin motstand mot EEC

ved å støtte Rød Front.

Store deler av studentmassen er motstandere av EEC. - Det blir klart for fler og fler at vi har objektive interesser i å bekjempe den norske monopolkapitalens EEC-framstøt. - Studentene merker de konkrete utslag av framstøta, - dyrtida, lukking og rasjonaliserings-tiltak på kroppen.

Nettopp fordi EEC-framstøtet betyr forverring av studentenes kår, må det avgjørende for valget være at DNS blir et tjenelig redskap i kampen for våre livsinteresser - mot EEC.

PROLETÆRT OG BORGERLIG SYN PÅ STALIN

Stalin har lenge vært, og er stadig, utsatt for rabiate angrep fra borgerskapet og deres ideologer. I høst har det såkalte moderate kandidatsyre kjørt en valgkamp prega nettopp av slik hatsk løgnpropaganda mot Stalin, indirekte mot marxist-leninistene fordi vi forsvaret Stalin.

Av og til kan det være vanskelig å ta de reaksjonære alvorlig, når de kommer trekende med sitt "kildemateriale": Rovtrykk Grimberg og Conquest. Det alvorlige i det er imidlertid at mange ærlige progressive i større eller mindre grad godtar det forvrengte bildet av Stalin som de reaksjonære med slik iherdighet presenterer. Bl.a. av denne grunnen er det viktig å ta opp spørsmålet om Stalin.

Hvordan skal vi så behandle dette spørsmålet? I en artikkel i Bergen SUF(m-l)studs avis "Alternativ" oppsummeres dette slik:

Det dreier seg i dette spørsmålet om en diskusjon av 30 år av sosialismens historie – det dreier seg om det første forsøket på å bygge sosialismen. Marxister kan ikke avfeie dette spørsmålet med borgerlige talemåter om mord og "dårlige teorier".



Utgangspunktet vårt for vurderinga av Stalin må være tre hovedsaker:

For det første må vi vurdere innsatsen til Stalin ut fra de forholdene han arbeidet under. Det betyr ikke at Stalins feil uten videre kan reduseres til "historiske nødvendigheter". Men det betyr at det er feilaktig å vurdere Stalins handlinger uten i sammenheng med problemene i oppbygginga av sosialismen i Sovjet-samveldet.

For det andre må vi vurdere innsatsen til Stalin ut fra interessene til arbeiderklassen og folkemassene på Stalins tid – det er

den sosialistiske måten å vurdere personer og hendinger på. Det betyr at vi må diskutere om den politikk Stalin sto for tjente folkemassene i Sovjet-samveldet og i heile verden.

For det tredje må vi ikke nøye oss med å grave oss ned i detaljer i forbindelse med den historiske innsatsen til Stalin. Det viktige må være å vurdere riktige ting i Stalins politikk opp mot de feila han gjorde og finne ut om politikken hans i hovedsak var korrekt eller om den i hovedsak var feil. Ingen revolusjonær er feilfri. Vi må vurdere folk ut fra den stillinga de inntar i de viktigste spørsmåla. Det er den metoden marxister må anvende i vurderinga av en revolusjonærs innsats.

I heftet "Materiale til spørsmålet om Stalin" legges det fram et forsøk på ei vurdering av Stalin på et slikt grunnlag. Heftet inneholder stoff om kollektiviseringa om Moskvaprosessene, om ikke-angrepspakta i 1939 og andre ting ved siden av et par korte tekster av Stalin sjøl og KKP's syn på Stalin. Heftet fåes kjøpt på SUF(m-l)studs stands eller bestilles gjennom Klassekampens distribusjon Boks 6159, Etterstad Oslo 6.

oppbrudd

OPPBRUDD utgis av SUF(m-l)s studentlag.

Ansvarlig redaktør: Torbjørn Melbye, Redaksjonens adresse: Postboks 115, Blindern, Oslo 3.

Årsabonnement på OPPBRUDD koster kr 10,-. Abonnementspenger betales over postgirokonto nr 20 41 88, og ta-longen merkes: "Abonnement Oppbrudd" Trykt i offset hos A/S Duplotrykk, Oslo.



OM: AKSJONSDAG 2. DESEMBER BUDSJETTET OG EEC

ISOLERING AV DKSF

Sjøl DKSF har nå oppdaga at det er krise på universitetet. I en stensil på 7 sider gjør de rede for den "krisa" vi andre har kjempa mot i årevis. Vi har tidligere bl. a. i forbindelse med Ottosenkomiteens innstillinger, vist at denne krisa er en nødvendig konsekvens av ei allmenn krise i det kapitalistiske samfunnet. Denne krisa forsøker monopolkapitalen å løse ved bl.a. desperate forsøk på å effektivisere utdanningssystemet. OKs innstillinger er et uttrykk for dette.

Hvor alvorlig DKSF mener sitt forslag om "samlet opptreden lærere og studenter" mot krisa, får vi inntrykk av gjennom en annen stensil: "Foreløpig punktcommentar til Ottosen 5". Gjennomgangstonen her er: "i likhet med komiteen (OK) mener DKSF at..." Eller som det heter i stensilens kommentar til Ottosens behandling av spørsmålet om studiefinansiering: "DKSF registrerer med tilfredshet at komiteen slutter seg til våre forslag om -egen levekostnadsindeks.... -fast forhandlingskontakt...."

På sitt siste landsting tok NSU klart avstand fra DKSF's forslag om å opprette en fast institusjonalisert forhandlingskontakt mellom studenter og "myndighetene" – en oppgave som de reaksjonære hadde tiltenkt Norsk Studentunion. Landstingets avvisning blei begrunna med at et effektivt forhandlingsorgan måtte ha en langt større fleksibilitet og styrke enn det NSU idag hadde. Dette vedtaket viser ikke så mye NSU's innsikt i interessemotsigelsen mellom studentene og den kapitalistiske staten – som avslører det håpløse i DKSF's forsøk på å utgi seg som det samlende midtpunkt for de "liberale studentmasser". Det er bare en sammensveiset enhet av studenter på grunnplanet som kan gi interessekampen slagkraft og gjøre

kampstrategien så fleksibel at leve- og arbeidsforholda våre kan forsvares mot forverring. Skjerpinga av denne kampen under EEC-framstøtene vil drive DKSF ut av "det liberale dilemma" og over i den reaksjonære isolasjon hvor de hører hjemme. I denne sammenheng ser vi på NSU's vedtak som en god ting.

EKSAMEN SOM MAKT MIDDEL

STEINAR KVALE;

EN EKSAMINASJON AV

UNIVERSITETSEKSAMENER

UNIVERSITETSFORLAGET

STUDENTENES VINTERPROGRAM 1970

ER KOMMET

Inneholder VINTERENS turopplegg og studenttransporter.

STUDENTENES REISEBYRÅ

Universitetssentret, Blindern

VG-HETSEN flørtning med småborgerskapet

Infiltrasjon, kaos og anarki, systematisk undergraving... Orda er typiske for den hets- og løgnkampanje som det borgerlige "renovasjonsorganet" VG har ført mot SUF(m-l) den siste tida. VG går sjølsagt ikke inn på det reelle innhold i SUF(m-l)s politikk – i stedet kommer de med ei sammenblanding av løgnaktige påstander og tilslørende tolkninger av SUF(m-l)s statutter.

SUF(m-l) framstilles som en organisasjon som kommer utenfra "...for å bryte ned andre politiske organisasjoner og interessegrupper". Vi har aldri lagt sjul på at i de organisasjonene vi er med arbeider vi i fraksjoner. Reaksjonære kaller dette for undergraving, udemokratisk virksomhet osv. Vi ser på dette som en arbeidsmetode i vår kamp mot monopolborgerskapet for å tjene folket.

Infiltrasjon er, ut fra betydninga av ordet noe som foregår i det skjulte. -VGs hyppige bruk av ordet viser at de søker å framstille SUF(m-l)s politiske aktivitet som noe som ikke tåler dagens lys, til og med statuttene betegnes som "et hemmelig dokument" enda de i lang tid har vært til salgs. Sikkepunktet med dette er – bortsett fra at avisa skal ha "sensasjonelt" stoff for å selges – å mistenkeliggjøre SUF(m-l). Et godt eksempel på hvordan VG gjør dette er følgende sitat: "...Fra gode kilder vet VG at det hersker frykt for at slik utenlandsk kapital siver inn i landet. Men når det ikke har resultert i politiaksjoner kan man slutte seg til at det ikke har lyktes å skaffe beviser for dette". Eventuelle politiaksjoner er altså et godt nok bevis for VG på at SUF(m-l)

får utenlandsk pengestøtte. Antydningen om at vi mottar utenlandsk pengestøtte er fullstendig løgnaktig. Vi tror heller ikke at VG behøver å påkalle den norske politistaten – den arbeider uten at VG ansporer den.

Det som VG skriver er eksempler på en reaksjonær borgerlig ideologi, som VG søker å formidle, først og fremst til de småborgerlige lag av folket. Dette småborgerskapet består bl.a. av små forretningsdrivende, eiere av mindre bedrifter – av de små næringsdrivende. I den monopolkapitalistiske fase vi nå er inne i, er det nettopp disse småborgerne som ser sin bedrift, sin forretning – sitt materielle grunnlag trua av monopolkapitalistiske foretak.

Disse materielle og historiske forutsetningene gjør at småborgerskapet representerer et vaklende lag, samtidig som det objektivt sett har felles interesser med arbeiderklassen. Men nettopp p.g.a. vaklinga kan deler av småborgerskapet gjennom å bli utsatt for reaksjonær ideologi gjøres til løpegutter for monopolborgerskapet i klassekampen. Det er disse småborgerlige elementene som VG kan påvirke gjennom sin hetskampanje mot de progressive deler av folket.

Den ideologi som VG gjør seg til talsmann for, pleier å dukke opp når motsigelsene i kapitalismen skjerpes; vi kjenner tendensene igjen fra 1920- og 1930-åra, fra McCarty-tida og dagens USA, og fra Springerpressen i Vest-Tyskland. De peker i retning av borgerskapets mest reaksjonære ideologi – fascismen.

forsvarskamp mot monopolkapitalens angrep, uten at den defensive kampen fører arbeiderklassen nok et skritt nærmere en offensiv posisjon i kampen mot monopolkapitalen og det borgerlige statsapparatet. Ei slik utvikling kan bare oppnås gjennom stadig mer omfattende, organisert og langvarig klassekamp. Å føre en slik kamp er umulig uten en ledelse, som kan koordinere og gå i spissen. En slik ledelse oppstår ikke av seg sjøl, men som et resultat av arbeiderklassens kamp. Historia har vist at det kommunistiske parti er arbeiderklassens mest slagkraftige måte å organisere seg på i kampen mot det borgerlige diktaturet. Dette er grunnen til at marxist-leninistene i Norge har satt seg som strategisk hovedoppgave å delta i bygginga av arbeiderklassens kommunistiske parti. Dette betyr sjølsagt ikke at vi ikke tar kampen mot EEC alvorlig – tvert om, nettopp marxist-leninistene står i spissen for denne kampen. Det er bare gjennom kampen for livsinteressene at vi kan bygge partiet, og dermed samtidig sikre en slagkraftig kamp på lengre sikt. Det er derfor ingen motsigelse mellom å arbeide for å tjene folket og å bygge det kommunistiske partiet. Tvert om, bare ved å forene bygginga av det kommunistiske partiet med kampen for folks livs- og arbeidets interesser, kan vi tjene folket best mulig nå og på lang sikt. Dette er forholdet mellom taktikk og strategi i kampen mot EEC og dyrtid. Bare sett i dette perspektiv kan taktikken, den kortsiktige kampen, bygge opp om og tjene strategien, den langsiktige kampen.

Strategi og taktikk i anti-EEC-arbeidet

Kampen mot EEC er i dag inne i et oppsving. Årsaken til dette er folks misnøye med den dyrtidsutviklinga som monopolkapitalens EEC-framstøt har ført til.

Demonstrasjonen 10. november og danninga av lokale aksjonskomiteer er håndfaste eksempler på det.

Hvordan skal kampen mot EEC og dyrtid føres? Taktisk må kampen mot EEC og dyrtid utvikles gjennom faser – hvor den ene fasen legger grunnlaget for opptrappinga av neste. I den første fase må hovedvekten legges på å spre propaganda og agitasjon mot EEC og dyrtid. Hovedsaken her er å binde sammen den samlede motstand mot prissittinga i alle grupper av folket, med kampen mot det enda mer alvorlige og omfattende angrep på folks levevilkår – EEC. En annen viktig del av denne fasen er propaganda for hvordan kampen må føres og mot feilaktige ideer som kan avspore eller hemme kampen. Dette peker mot den neste fasen;

II. Den organisatoriske fasen. Hovedvekten må her legges på å få breiest mulig lag av folket til å organisere seg i lokale aksjonsgrupper. Kampen mot EEC på universitetet er i dag ført fram til denne fasen. Vi mener

at disse lokale aksjonskomiteene organisatorisk verken skal slutte seg til den sentrale aksjonskomite eller Folkebevegelsen. Hovedsaken må være å samle alle EEC-motstandere, også fra Folkebevegelsen, i lokale aksjonsgrupper som konsoliderer seg på et antikapitalistisk grunnlag, og ut fra dette vurderer deltakelse i de initiativ som blir tatt av Folkebevegelsen eller Aksjonskomiteen. Organiseringa etter disse linjer er kommet godt i gang. Det er danna lokale aksjonsgrupper på flere institutter ved universitetet.

Også utover landet dannes det lokale aksjonsgrupper – anti-EEC arbeidet er i sterk utvikling. Sauda fabrikk-arbeiderforening har slutta seg til Aksjonskomiteens paroler og politiske grunnlag, det samme har klubbstyret ved A/S Norelektro i Drammen gjort og samtidig retta sterk kritikk mot LOs arbeiderfiendtlige holdning i EEC-spørsmålet. A/S Norelektro oppfordrer også andre klubbstyrene til å følge sitt eksempel.

I Trondheim er det oppretta en bykomite og 4 lokale komiteer, aksjonskomiteer fins og i Larvik og Notodden er arbeidet med komiteer er kommet godt i gang mange steder i landet, anti-EEC arbeidet drives sjølsagt også på steder hvor det ennå ikke er danna lokale aksjonskomiteer.

III. Organiseringa gjør oss i stand til å rette stadig mer omfattende og militante aksjoner mot forsøket på å få Norge med i EEC og dyrtidstendensene. Dette fører EEC-kampen over i aksjonsfasen. Forholdet mellom fasene må ikke oppfattes mekanisk – også i organiserings- eller aksjonsfasen må vi sjølsagt drive propaganda for anti-EEC arbeidet, men det viktigste i disse fasene må bli lagt på organisering og aksjoner, og propagandaen må følgelig i hovedsak være retta mot organisering og aksjoner. Det som karakteriserer aksjonsfasen er at den åpner perspektivet mot en langsiktig kamp. EEC er monopolkapitalens angrep på folket – kampen mot EEC må være en anti-kapitalistisk kamp. Følgelig om vi greier å hindre norsk EEC-tilslutning, så er det bare en foreløpig seier for folket. Men vi har dermed ikke opphevd årsaken til monopolkapitalens angrep på folket – årsaken til dyrtid og EEC-framstøt – nemlig kapitalismen. Følgelig vil monopolkapitalen rette nye angrep mot folketilvinter- og arbeidets interesser. Kampen mot EEC kan såleis bare føre til varig seire for folket om den bindes sammen med kampen mot det kapitalistiske systemet. Uten at EEC-kampen settes inn i en slik strategisk sammenheng vil den ensidig få en defensiv karakter, av



EEC-framstøtet - konkrete utslag for studentene

LUKKINGSFRAMSTØT PÅ PEDAGOGISK INSTITUTT.

Adgangsregulering har vært på tale i lengre tid på ped.institutt. Således vedtok instituttrådsmøte 19.sept. at styret skulle arbeide videre med spørsmålet om begrensning til ped. studiet.

Som en følge at dette utarbeidet Sandveen et fikt ferdig reglement, som medfører bl.a. at 160 studenter blir tatt opp til grunn- og mellomfag pr. år, samt at 80 blir tatt opp til hovedfag- og magistergradsstudiet. Ordninga skal i følge reglementet tre i kraft fra sommeren 1971.

Ped. grunnfag er delt opp i fem emneenheter med eksamen i hver. Mellomfagstillegget er delt opp i to emneenheter. Dette medfører eksamen hvert semester, og et stort arbeidspress for lærere og studenter.

Ei adgangsregulering vil gi en sterk tilvekst i arbeidspresset p.g.a. skjerpa konkurranse for opptak til de høyere grader.

Hittil har studentene og flertallet av lærerne gått mot Sandveens forslag. Det viktige nå er å vise hvordan adgangsregulering fører til rasjonalisering med økt arbeidspress for lærere og studenter. Ut fra dette må studenter og lærerne danne en enhet mot lukningsframstøtet.

KAMP PÅ ENGELSK

Instituttmøtet på engelsk vedtok for kort tid sida med knapt flertall at karakteren 2,5 skulle danne grense for opptak til hovedfagsstudiet, - 2,8 grense for mellomfagsstudiet. Dette lukningsframlegget blei ikke gjort skikkelig kjent for studentene og kom på ei tid da de fleste satt nedsylda i kamespenssa.

Kvantitativt forhold mellom lærere og studenter ved instituttet er 1:32. Dette betyr overfylte kurs og seminarer, altfor hardt arbeidspress på lærerne og elendige arbeidsforhold for studentene. Vedtaket om adgangsbegrensning kan ikke på lang sikt bedre på disse skeive forholda, men vil trekke opp ei ramme som muliggjør videre og hardere rasjonalisering på instituttet. Derfor avviste et enstemmig almannamøte framlegget om adgangsbegrensning og stilte et klart krav om økte statlige bevilgninger som det eneste tiltaket som både lærere og studenter er tjent med.

KRISEPLAN FOR SOSIALØKONOMI.

Siden utviklinga de siste åra har vist en betydelig nedgang i antall nye studenter, kan ikke forberedelsene til en kriseplan ses på som et resultat av utviklinga på instituttet, men som et resultat av den universitetspolitikken som blir ført.

Utsillet fra instituttstyret om å diskutere kriteriene for lukking, kom som et direkte resultat av en henvendelse fra kollegiet til alle instituttene på SV:

kroners reduksjon, er sjølsagt en god ting. - Men det må ses på som et taktisk trekk på bakgrunn av den samla truselen om husleiestreik for to år siden, som byråkraten nok husker. Kantineprisøkninga står imidlertid fast på 70 øre - den mislykka kantineboikotten minnes med glede av de "ansvarlige". Framstøtet kommer der motstanden ventes å være minst - derfor skal vi gå til aksjon denne gangen!

Renteøkning, avgiftsøkning og moms på dagligvarer er viktige tiltak som danner grunnlaget for den generelle dyrtida. Samskipnadens framstøt er bare den særegne manifestasjonen av den almenne tendensen i samfunnet for tida: Sterk husleieøkning, prisstigning på matvarer og dyrere middager.

Derfor skal vi aksjonere mot dyrtida på universitetet for å sveise sammen hele folkets front mot dyrtida og EEC. Derfor er det gjennom kampen mot dyrtida i dag vi skal skape den breie enheten og støtten

bevilgningene har økt tilsvarende. Dette har ført til et stadig større arbeidspress på en nærmest konstant lærerstab og på studentene. For de øvrige ansatte og de ansatte i Studentsamskipnaden er situasjonen den samme. Spesielt er forholda for kantinearbeiderne lett synlige. De tilhører også en lavtlønsgruppe som vil bli særlig utsatt for presset fra utenlandsk arbeidskraft ved et medlemsskap i EEC.

Denne politikken er ikke tilfeldig, men er en bevisst politikk fra statens side på å skyve mer av de økonomiske byrdene over på folket.

Det er derfor viktig at gruppene ved universitetet slutter seg sammen i en kraftig front mot norsk medlemsskap i EEC, og slik at de sammen kan kjempe mot forverringa de er utsatt for.

Komiteens oppgave blir derfor å knytte en sterkere forbindelse mellom de forskjellige gruppene og samordne aksjoner som måtte bli aktuelle.

Den skal spre opplysninger om EEC på universitetet og om den kampen som blir ført mot norsk medlemsskap i Oslo og ellers i landet. Dette arbeidet gjøres gjennom personlig kontakt med folk, spre løpesedler og pamfletter, holde møter og mobilisere til konkrete aksjoner.

" Etter det som er kommet fram ved utarbeidelsen av rammeplanen 1972-75, er det nærliggende at adgangsbegrensning vil bli påkrevet ved flere samfunnsvitenskapelige institutter. Kollegiet antar at det vil være hensiktsmessig at det åpnes en generell mulighet for adgangsbegrensning ved det Samfunnsvitenskapelige fakultet, slik at regulering kan gjennomføres i den utstrekning situasjonen innenfor de enkelte tilsier det til enhver tid. Kollegiet ber om at utformingen av en eventuell adgangsregulering blir nærmere drøftet på institutt- og fakultetsplan og at det blir utarbeidet de nødvendige forslag til reglement."

På siste rådsmøte ble brevet drøfta. Enkelte av lærerne trakk fram en gammel plan fra 1965 som en gruppe med Sandveen som formann hadde utarbeida. Denne planen inneholdt forskjellige former for lukningskriterier. Blant enkelte av lærerne var det derfor stemning for å kutte debatten på instituttet og bare vise til vedtak fra 1965 da Sandveen-instillinga gikk enstemmig gjennom.

Studentrepresentantene og enkelte lærere klarte imidlertid på rådsmøtet å føre debatten inn på en prinsipiell diskusjon om lukking. Styret skulle derfor se nærmere på spørsmålet, og vi kan regne med at saka kommer opp igjen på neste rådsmøte den 30. november.

Før det vil studentene på instituttet på ny avvise lukking som et svar på en krise ved instituttet, og de vil anse enhver form for kriseplan som et ledd i forsøka på å rasjonalisere universitetene og anse det som en undergraving av den kampen andre institutt fører mot lukking.

som er vårt eneste våpen i kampen mot Samskipnadens dyrtidsframstøt.

TILBAKEVIS TRUSSELEN OM ØKONOMISK FORVERRING

GÅ TIL AKSJON LEDA AV AKSJONSKOMITEEN

MOT DYRTID OG EEC PÅ UNIVERSITETET

Ottosen 5: tilsløring

Forts. fra 1.side

tetsstudiene og tvangsdirigering av det ønskede antall studenter til distriktshøyskolene. (Her ser vi sammenhengen mellom lukking og Ottosenkomiteens rasjonalisering!) Komiteens tidsrammer betyr dessuten at universitetsstudiene lukkes gradvis etter to og etter fire år.

Det andre populariseringstiltaket består i at komiteen sier at den ikke nødvendigvis går inn for vektallsystem og oppdeling av fagene i mindre emneenheter. Dette er løst prat. For å kunne realisere de "smidige" fagkombinasjoner som den i andre sammenhenger legger stor vekt på, er det nødvendig med oppdeling av fagene og naturlig med et vektallsystem.

For det tredje forsøker komiteen å gjøre seg populær ved å gå inn for en studiefinansiering, slik at "fulltids"-studenter ikke skal behøve å ta lønnsarbeid ved siden av studiene. Isolert sett kan dette se forlokkende ut. Men dette forslaget må ses i sammenheng med komiteens rasjonaliseringsforslag. Med "fulltids"-student mener komiteen studenter som oppfyller tidsrammene. Hvis tidsrammene ikke overholdes, kan vi være sikre på at lånekassa straks vil trekke støtten tilbake. (Komiteens ord om studiefinansiering må derfor sammenliknes med en gulrot som holdes fram for studentene for å trekke oss med på helheten av komiteens forslag).

I sammenheng med studiefinansieringen forsøker komiteen også å gjøre seg populær ved å foreslå ting DKSF tidligere har lagt fram: Studentindeks og en fast forhandlingskontakt mellom studentene og staten. I beste fall vil studentindeksen kunne gi en kontinuerlig oversikt over studentenes økonomiske situasjon, i verste fall vil den en tid kunne avlede studentene

SAGENE LÆRERSKOLE SKAL RASJONALISERES VEKK!

I Regjeringens budsjettforslag for 1971 blir det fastslått at Sagene Lærerskole skal nedlegges, samtidig som det planlegges en lærerskole i Sogndal. Imidlertid fastslår også budsjettforslaget at antallet lærerstudenter på landsbasis skal skjæres ned fra 2200 til 1500 neste år. Her er det altså ikke snakk om å erstatte Sagene Lærerskole, men om rasjonalisering av lærerutdanninga. Disse forslagene blir framsatt i en tid da et av hovedproblemene i den norske skolen manifesterer seg i at antallet elever pr.lærer er altfor stort til at det kan drives pedagogisk forsvarlig undervisning, samtidig som elevene ikke har muligheter til å få den hjelpen de trenger. En ytterligere nedskjæring av lærerutdanninga vil føre til enda vanskeligere arbeidsforhold for alle som har sitt virke i skolen.

I de 25 årene Sagene Lærerskole har eksistert, er den av Regjeringen blitt betegnet som et "provisorium". I de siste 5 årene er det blitt drevet utstrakt forsøksvirksomhet på skolen med henblikk på å bedre lærerutdanninga generelt. Nå, da det såvidt begynner å bli mulig å trekke erfaringer av forsøkene, skal skolen nedlegges. Elevene og Lærerne ved Sagene er opprørte.

Organiseringa av kampen mot dette rasjonaliseringsframstøtet er allerede begynt. I uka 23-27 nov. blir det arrangert et demonstrasjonstog som skal gå fra Regjeringsbygninga til Stortinget for å manifestere forbitnelsen og kampviljen mot nedleggelsen.

Den 2. desember vil det bli en punkt-demonstrasjon utenfor Stortinget, samtidig med at statsbudsjettet behandles.

- Vis solidaritet med elever og lærere ved Sagene lærerskole!

- Delta i aksjonene mot Statens rasjonaliseringsframstøt!

fra nødvendigheten av å føre kamp. En fast forhandlingskontakt mellom studentene og staten vil være en korporativ og byråkratisk institusjon som vil være til like stor skade for studentene som samarbeidet mellom LO, NAF og staten er til skade for arbeiderne. Bare når studentene slutter enhetlig og kampforberedt opp om felles krav - og når de selv i den enkelte kampsituasjon velger sine forhandlere, kan kravene føre fram.

Ottosen-komiteen hadde med sine forsøk på å tilsløre det egentlige innholdet i sine innstillinger, håpet å møte større velvilje - i hvert fall i Norsk Studentunion. Det er derfor gledelig at flertallet på NSU's landsting nylig klart gjennomskuet Ottosen-komiteens tilsløring, og fattet vedtak om å avvise komiteens fem innstillinger i sin helhet.

Ottosen-komiteen står nå nesten fullstendig isolert på universitetene. Den eneste gruppering som arbeider for komiteen, er DKSF-ledelsen. Dette gjør den ikke ved å slutte fullt opp om komiteen (- det ville være taktisk umulig), men ved (i stedet) å ta avstand fra endel av komiteens forslag, og gå inn for andre. Den nekter å avvise Ottosen-komiteen i sin helhet, og innser dermed ikke det komiteen selv har understreket: at ingen av dens forslag kan isoleres fra hverandre, men må gjennomføres samtidig og i sammenheng.

Ottosen-komiteens forslag vil i sin helhet sannsynligvis bli behandlet av Stortinget til våren. Da er det viktig at vi fast avviser DKSF-ledelsens forsøk på å splitte opp den helhetlige forslaga utgjør, og på denne måten spre forvirring og del-uenighet. Bare slik kan vi oppnå den kraftige og enhetlige manifestasjon som skal til for å tilbakevise Ottosen-komiteens forslag.

"Aksjonskomite mot EEC" danna

På et møte tirsdag 5-11 konstituerte Aksjonskomiteen mot EEC ved Universitetet i Oslo seg på det grunnlaget som vi gjengir i utdrag nedenfor.

Komiteen består av ansatte ved Universitetet og Studentsamskipnaden og studenter.

Hanne Mattsson (barnepleier), Bård Ekblad (institut sekretær), Olav Arnfinn Laudal (dosent), Tarald Rhode (student), Odd Ramsøy (institut bestyrer), Eirik Røssen (student), Dag Johnsen (institut sekretær).

Komiteen skal arbeide etter de retningslinjene som kommer fram i aksjonsgrunnlaget, og har anledning til å supplere seg selv.

Hvorfor er det viktig med en lokal aksjonskomite mot EEC på universitetet?

Kampen mot norsk medlemsskap i EEC må føres av folket. Derfor er det bare lokale grupper som kan danne basisen for en effektiv kamp. Siden det er arbeidsfolk som er best organisert og har de sterkeste midlene å ta i bruk i kampen, må de lokale aksjonsgruppene underordne seg arbeidsfolks ledelse.

På universitetet har både ansatte og studenter lenge følt det presset som skyldes statens bevilgningspolitikk. Studenttallet har økt kraftig uten at